

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Motolský ordovik, občanské sdružení**, se sídlem Praha 5, Ordovická 3, IČ 26579952 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2 za účasti: GACETA, s.r.o., IČ 27697126, se sídlem Brno, Lidická 710/57 v řízené zastoupené JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 37, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15.12.2009, čj: S-MHMP 515111/2009/OST/Cc/Vo a ze dne 14.12.2009, čj: S-MHMP 557266/2009/OST/Vo

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2009, čj: S-MHMP 557266/2009/OST/Vo, se o d m í t á .**
- II. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2009, čj: S-MHMP 515111/2009/OST/Cc/Vo, se z a m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2009, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí odboru stavebního, Úřadu městské části Praha 13, čj: P-13- 06659/2009, sp.zn. OUR 64415/2008/Hák ze dne 3.4.2009, kterým byla umístěna na pozemcích parc.číslo

1562/6, 1562/29 části pozemku parc.číslo 1562/30, 2693/1 a 2694/3 v k.ú. Stodůlky stavba nazvaná „administrativní budova GACETA“. Žalobou se dále žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2009, čj: S-MHMP 557266/2009/OST/Vo, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení odboru stavebního, Úřadu městské části Praha 13 ze dne 29.5.2009, čj: P-13-29197/2009, sp.zn. STAV 28196/2009/SM, kterým nebylo prominuto zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o umístění shora uvedené stavby.

Žalobce v podané žalobě konstatoval, že proti rozhodnutí Městské části Praha 13 podal odvolání ze dne 3.5.2009, které podal se zaručeným elektronickým podpisem. Dne 14.5.2009 zjistil z internetové úřední desky na HTTP: (www.Praha13.cz), že není v seznamu odvolatelů ke sp.zn. OUR 64415/2008/Hák č.j. P13-21700/2009 a požádal o zařazení do seznamu odvolatelů. Dne 15.5.2009 dotazem na podatelnu zjistil žalobce, že odvolání nebylo zjištěno v seznamu doručených podání na podatelnu Městské části Praha 13. Dne 15.5.2009, tedy ve lhůtě požádal žalobce o prominutí zmeškání úkonu, jehož žádosti ale vyhověno nebylo. Žalobce napadá rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým nebylo prominuto zmeškání úkonu ze dne 14.12.2009, neboť je považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Žalovaný k rozhodnutí dospěl bez zjištění důkazů, nezabýval se hodnocením navržených důkazů a zjevně chybně použil právní předpis. Žalobce zaslal odvolání dne 3.5.2009 ve 20.15 hodin na podatelna@p13.mepnet.cz. V rozporu s vyhláškou č. 496/2004 Sb. Ministerstva informatiky neměl Úřad městské části Praha 13 instalovanou elektronickou podatelnu, která by dle článku 4b) označovala identifikátorem elektronické podatelny s charakterem podacího razítka. Podatelna neměla v době podání tedy 3.5.2009 systém, který by potvrzoval neprodleně odesílateli datové zprávy v souladu s ustanovením § 3 vyhlášky. Takovou elektronickou podatelnu instalovala Městská část Praha 13 o několik týdnů později. Žalovaný měl vyžádat od Orgánu informaci o zavádění nového systému e-podatelny do systému elektronické komunikace. Tento důkaz ale nebyl vyžádán, ačkoliv žalobce takový důkaz navrhuje provést. Stejným dotazem na odboru IT Úřadu městské části Praha 13 zjistil žalobce, že v neděli odpoledne dne 3.5.2009 se na serveru podatelny pracovalo, a že nepřišel ani jeden email, ačkoliv jich chodí obvykle mnoho. Souběžně byl do podatelny implementován nový systém epodatelny, který již generuje obvyklé protokoly jako standardní podatelny využívané např. státní správou v souladu s vyhláškou č. 496/2004 Sb. ministerstva informatiky. Odůvodnění, že nebylo doručeno, protože nebylo v určeném čase dostupné elektronické podatelně podle vyhlášky č. 496/2004 Sb., je vadně vztaženo k nesouvisejícímu právnímu předpisu, navíc nikoliv stejné právní síly jako zákon č. 500/2004 Sb., který doručování a počítání času ve správním řízení určuje. Žalovaný nerozlišuje lhůty procesní a hmotněprávní z hlediska zachování takové lhůty. Žalobce je přesvědčen o tom, že prokázal, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Žalovaný se nezabýval důkazy předloženými žalobcem, vadně aplikoval vyhlášku č. 496/2004 Sb., nevypořádal se s § 40 odst. 2 správního řádu. Proto navrhl, aby soud rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14.12.2009 zrušil a stav řízení navrátil v předešlý stav.

Žaloba směřuje i proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 15.12.2009, kterým bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby – administrativní budovy „GACETA“ Praha 5 Stodůlky, ulice Živcových na shora uvedených pozemcích. Žalobce vytýká žalovanému, že se nezabýval námitkami žalobce řádně, že se s nimi nevypořádal, neuvedl úvahy, kterými se řídil. Proto rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Stavba navíc je umístěna

v rozporu se závaznou částí platného územního plánu a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že navrhované územní umístění stavby je v souladu s územním plánem, neboť plocha, na kterou se stavba umísťuje, je určena pro funkční využití „SVO-smíšené obchodu a služeb s nimiž je navržena funkce v souladu. Plnění kódu míry využití území „D“ bylo v rámci funkční plochy ověřeno výpočtem a splněno. Plocha pro funkční využití SVO – smíšené obchodu a služeb slouží pro umístění polyfunkčních staveb s převazujícím využitím pro obchod a služby. Vyhláška č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy v oddíle 16, odst. 12 definuje polyfunkční objekt jako stavbu sdružující dvě nebo více funkcí. Předmětná stavba rozhodně není polyfunkční a v odůvodnění rozhodnutí není ani zmínky o obchodu, natož o službách. Dle grafické části platného územního plánu (viz výkres č. 28 – ostatní nebytové funkce) je přípustná míra využití území C O, tedy pro výpočet podlahových ploch je nutné použít $KPP=0,5$. V rozhodnutí a odůvodnění je zcela překvapivě využíváno označení „D“. Důvodem je zřejmě omyl projektanta a písařská chyba orgánu. Použitím koeficientu $KPP=0,8$ v rozhodnutí užívaným s označením „D“ však zvětšená stavba nepochybně „prochází pečlivým okem zaměstnanců orgánu“, stavebník však může inkasovat při zvětšení plochy o 1,299 m², při prodejní ceně 50.000,-Kč/m² nepředstavitelných 64.968.750,-Kč navíc, nepočítaje parkovací stání. Budova je z pohledu směrem k jihozápadu pětipatrová, ačkoliv mírou využití „C“ je přípustná maximálně třípatrová polyfunkční budova, vzhledem k přepočtu KZ. Počet pater musí být snížen. Do výpočtu funkční plochy nejsou také započítány všechny pozemky 1562/5 (Ing.Pavel Rauch), 1562/7 (Ing.Karel Benda) a 2694/1 (Růžena Jirasová), přičemž na tyto pozemky stavba zasahuje, což vyplývá z žalobcova přepočtu koeficientů. Ve spise chybí požadovaný souhlas vlastníků, viz vyjádření čj. URM 839/2009 ze dne 23.2.2009. Zásah do soukromých pozemků a účelových komunikací je nutno projednat i s jejich vlastníky, což vyžaduje též odbor dopravy Městské části Praha 13 ze dne 10.12.2008, zn. P13-66558/2008/Vy, ale v napadeném rozhodnutí se tímto nedostatkem listinných důkazů správní orgán nezabývá. Zastupitelstvo hlavního města Prahy vydalo změnu Z1000/00 ÚPn až dne 19.6.2008 usnesením č. 18/51 s účinností od 10.7.2008. Změnu Z1000/00 Nejvyšší správní soud zrušil 30.10.2008 v celém rozsahu. Rozhodnutí je tedy dle žalobce nepřezkoumatelné.

Další vadu řízení spatřuje žalobce v nedostatku chybějících souhlasných vyjádření ostatních vlastníků pozemku ve funkční ploše, že se vzdávají práva jakékoliv výstavby na svých pozemcích z důvodů vyčerpání koeficientů. Nebude-li kvalifikovaný souhlas obstarán, lze dovodit z případného pravomocného rozhodnutí fikci vyvlastnění bez náhrady a bez příslušného řízení, což je ústavní delikt. Jedná se o parc.č. 1562/4 Mercedes-Benz, 1562/3-Petr Zralý (orná půda), 2229/5-Zralý, Andělová, 1236/35 – Petr Zralý, 2694/10 – Marie Škábová. Tento nedostatek neoprávněně zvýhodňuje stavebníka a rozhodnutí nemá oporu v důkazech obsažených ve spise.

Rozhodnutí trpí vadou, kdy je dle § 94 odst. 1 stavebního zákona důvodem ke změně územního rozhodnutí změna územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady. Tento důvod v návrhu ani v dalším řízení není zmíněn, proto je řízení stíženo závažnou vadou. Žalobce poukazuje na to, že část navazujících pozemků ve vlastnictví stavebníka se nalézá i ve funkční ploše IZ – izolační zeleň. Tato část pozemků ale není zahrnuta do předloženého výpočtu míry využití území, viz vyjádření URM. Tím se ale rozhodnutí ani odůvodnění nezabývá. Vyznačená hranice funkční plochy předložená k územnímu řízení je zkreslená, neodpovídá ÚPn. Aby vyšel KZ, byla posunuta jihovýchodní hranice plochy SVO na jih. Ke zkreslení funkční plochy došlo také u ulice K Fialce, ale orgán účelové zkreslení nekontroloval.

Stavba je dle žalobce také v rozporu s ustanovením vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a to s článkem 9, neboť výjezd z komunikace stavby do ulice Živcových a K Fialce neodpovídá požadavkům OTTP a dalších norem na výjezd vozidel a zejména oblouky a rádiusy komunikací nebudou průjezdné pro hasičská vozidla, a článku 10, neboť projektová dokumentace neobsahuje v textové části dostatečně zpracované podklady pro výpočet dopravy v klidu. Počet parkovacích stání není v rozhodnutí stanoven výpočtem podle zastaralé vyhlášky č. 26/1999 bez zohlednění stupně automobilizace a platné ČSN 73 6110, tedy že počet parkovacích stání je hrubě poddimenzován. Žalovaný v zásadě přiznává, že stavba je navržena v rozporu s citovanými ustanoveními vyhlášky, ale nezrušil její umístění, ale pokusil se účelovými a odpovídajícím výkladem dovodit, že navrhovaná stavba vlastně požadavky vyhlášky nemusí vůbec splňovat. S námitkami žalobce se nevypořádal.

Žalobce dále vytýká žalovanému, že stavba zvýší hlukové zatížení, hluková studie je nedostatečná, námitky veřejnosti na možnost omezení stavu podzemních vod ve studních byl zamítnut, posouzení dle § 17 vodního zákona ve vztahu k ochrannému pásmu 1.stupně v oblasti chybí. Stavba je umístěna tak, že rovné plochy budou odrážet zvuky z dálnice pronikající chybějící části protihlukové stěny do obydlí části Vidoulí. Je nutné povrch budovy členit tak, aby nedocházelo k odrazu akustického tlaku do obytných částí Vidoulí a současně musí být podmínkou dobudování protihlukové stěny. Není možné zrušit chodník, který má návaznost na stanici autobusu, součástí stavby musí být odpočinkové místo v zeleni zastřešené, s lavičkami, pro odpočinek obyvatel Vidoulí, kteří chodí nakupovat do přilehlých hypermarketů. Naprosto nepřijatelné je zbavit obyvatele Vidoulí vody ze studní, pokud nebude prokázáno, že stavba nemůže mít dopad na podzemní vody, nelze o stavbě rozhodnout.

Žalobce dále vytýká správním orgánům, že rozhodly, aniž daly žalobci lhůtu k seznámení se se spisem. Žalobce se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spise před vydáním rozhodnutí MČ. Prahy 13 i napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce podal opožděné odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. Žalobce tedy nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, a proto je jeho žaloba podle ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s. nepřijatelná. Dále uvedl, že z obsahu předloženého spisového materiálu i z napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačné, že odvolání elektronickou poštou v zákonné odvolací lhůtě žalobcem podáno nebylo. Tvzení obsažená v žalobě o „nedostatečích“ elektronické podatelny Úřadu městské části Praha 13 považuje za účelová a neprůkazná. Žalobce sám žádal o prominutí zmeškání odvolací lhůty a z toho žalovaný dovozuje, že si je vědom toho, že odvolání nepodal v zákonné odvolací lhůtě.

Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osoby, které by mohly být přímo dotčeny na svých právech a povinnostech jak vydáním napadeného rozhodnutí, tak tím, že by toto rozhodnutí mohlo být zrušeno. Ve lhůtě určené soudem své právo osoby zúčastněné na řízení uplatnila dne 3.10.2011 společnost GACETA, s.r.o., která ve vyjádření k podané žalobě poukázala na to, že část žaloby směřující proti rozhodnutí ve věci prominutí zmeškání lhůty je nepřijatelná, protože spadá pod zákonnou kompetenční

výluku dle ustanovení § 70 písm. b) s.ř.s. a odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2008 a navrhl, aby soud žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí odmítl. Za nepřipustnou považuje i žalobu ve věci územního rozhodnutí, neboť žalobce řádně neuplatnil opravný prostředek, když odvolání podal opožděně. Tvrzení žalobce, že v odvolací lhůtě odvolání odeslal ze své emailové adresy a pokud takto odeslané odvolání správnímu orgánu nedorazilo, měla by tato okolnost zakládat žalobcovo právo na prominutí zmeškání úkonu, považuje za uměle vykonstruované, zcela neprůkazné a právní hodnocení je pomýlené. Žalobce pokládá za jasný fakt, že příslušnou emailovou zprávu odeslal, tedy že zpráva opustila jeho počítač a byla předána (blíže neidentifikovatelnému) řetězci zpracujících poštovních serverů v síti internet k doručení adresátu. Nic takového ale žalobce nijak neprokazoval a neprokázal. Jediným důkazem, který předložil, je snímek obrazovky jeho vlastního počítače, z něhož je patrné, že u určité emailové zprávy (o jejímž obsahu obrazovka nevypovídá zhora nic), byl platně ověřen elektronický podpis. To je ale okolnost, která s odesláním zprávy nemá nic společného. Ověření elektronického podpisu probíhá lokálně na počítači odesílatele připojením certifikátu, který je nainstalován právě a jen v počítači odesílatele. Tím je zaručena autentičnost zprávy – nelze ji podepsat zaručeným podpisem jinak, než právě v počítači autora zprávy. To, že zpráva byla elektronicky podepsána, není důkazem toho, že byla odeslána. Žalobce svým tvrzením vyvolává představu, že zprávy se snad autentizují na nějakém „třetím“ nezávislém místě, např. na „serveru České pošty“, která vydala podpisový certifikát apod. Žalobce se snaží vytvořit dojem, že zprávu nejprve odešle, ta putuje internetem do nějakého nezávislého podpisového centra, např. České pošty, zde se k ní připojí podpisový certifikát a zpráva pak putuje k adresátovi. Z faktu, že ke zprávě je připojen elektronický podpis pak „dovozuje“, že tedy musela být odeslána z jeho počítače. Takového se ovšem nic neděje ve skutečnosti. Zpráva elektronické pošty se nejprve elektronicky podepisuje v počítači odesílatele a pak je teprve odeslána. Žalobce tedy zřejmě prokazuje, že se v jeho počítači nachází nějaká podepsaná elektronická zpráva. Neproказuje ale, že je to zpráva s předmětným odvoláním, natož, že by tuto zprávu ve lhůtě skutečně odeslal. Žalobce účelově, a právně zcela nepřipustně, ztotožňuje odeslání zásilky poštou a odeslání emailové zprávy prostřednictvím internetu, pokud jde o zachování lhůt. Jeho názor považuje za nesprávný. Ustanovení § 40 písm. d) správního řádu se vztahuje výslovně jen a pouze k odeslání poštovní zásilky. Poštovní zásilkou rozumí se písemností nebo jiné věci, které byly provozovatelem poštovní služby převzaty jako jeden celek k poskytnutí poštovní služby dle § 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb. Emailová zpráva poštovní zásilkou není, neboť není písemností ani jinou věcí, ale jedná se o soubor dat, tedy informací. Dle dispozic v § 40 písm. d) správního řádu je rovněž nutno, aby zásilka byla předána k přepravě držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence. Považuje za zřetelné, že „internet“ držitelem žádné poštovní licence ani obdobného oprávnění není. Internet je komunikační platforma a infrastruktura, nikoli právnická osoba. Nemá tedy ani právní způsobilost být držitelem jakýchkoli licencí či jiných veřejnoprávních oprávnění. Ustanovení § 40 písm. d) správního řádu na doručování prostřednictvím elektronické internetové pošty dle zúčastněné osoby nedopadá. Správní řád obsahuje vlastní samostatnou úpravu elektronického doručování v ustanovení § 37 odst. 4 a násl. správního řádu. Ta obsahuje výslovnou úpravu problematiky doručení elektronické zprávy, když v § 37 odst. 6 uvádí, že podání je učiněno dnem, kdy k adresnému orgánu došlo. V dané věci je zřejmé, že včasné podání, o kterém žalobce neprůkazně tvrdí, že jej odeslal, žalovanému orgánu nikdy nedošlo. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2006, čj: 8 Afs 82/2006 – 72 u zpráv předávaných prostřednictvím emailu je na odesílateli, aby prokázal, že zpráva byla doručena, přičemž samotný otisk obrazovky, na němž je uvedeno, že zpráva byla „odeslána“, dostatečným důkazem není. Důkazy předkládané žalobcem jsou nedostatečné k prokázání splnění jeho

procesní povinnosti činit odvolací úkon včas. Žalobce tvrdí (a nijak neprokazuje), že příčinou nedoručení údajně odeslané zprávy byla blíže nespecifikovaná porucha elektronické podatelny správního orgánu. Ze správního řízení u správního orgánu přitom vyplynulo, že správní orgán funkčnost své podatelny prověřoval a žádnou poruchu nezjistil (tato porucha by navíc mohla být relevantním tehdy, pokud by žalobce prokázal, že zprávu vůbec poslal, což se nestalo). Ustanovení § 41 odst. 1 správního řádu o prominutí zmeškání lhůty na daný případ nedopadá. Nebylo prokázáno, že příslušná zpráva byla vůbec odeslána a že – pokud vůbec došlo k technické poruše – tato porucha byla na straně správního orgánu a ne např. účastníkovy počítače. Žalobce si navíc bez dalšího počínal mimořádně nedbale při výkonu svých práv účastníka, což je primárním důvodem, proč lhůtu zmeškal. Posledním dnem odvolací lhůty v této věci byl den 5.5.2009. Žalobce učinil podání údajně 3.5.2009 ve 20.15 hodin. Z ustanovení § 2 odst. 5 vyhlášky č. 496/2004 Sb. pak zástupce zúčastněné osoby dovozuje, že ten kdo učiní podání elektronickou poštou, měl by očekávat zpětné potvrzení doručení zprávy, a to neprodleně. Pokud zprávu podal ve večerních hodinách, měl by pak očekávat potvrzení doručení nejpozději dalšího dne odpoledně (4.5.2009 bylo pondělí). Navíc poukazuje na to, že osoba jednající za žalobce je osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které odůvodňuje vyšší nároky na bdělost při konání procesních úkonů. Zdůraznil, že žalobce je občanským sdružením, které svou samotnou legitimací vystupovat v předmětném správním řízení dovozovalo z předmětu své činnosti, jimž je mimo jiné ochrana přírody, krajiny a životního prostředí a totéž cestou účasti v řízeních před správními orgány. Lze tedy důvodně žádat, aby subjekt, který svou samotnou procesní legitimaci odvozuje z faktu, že se profesionálně „zabývá účastí v řízeních s ekologickým dopadem, bude v takovém řízení postupovat obezřetně a vyvaruje se lehkomyšlnosti a nedbalosti. Pokud účastník řízení, jehož předmětem činnosti vystupování v takovém typu řízení zmeškal lhůtu, ačkoli mu nejméně dva dny byly k dispozici informace, z nichž bylo nutno při elementární opatrnosti usoudit na zřetelné problémy s doručením emailové zprávy, koná hrubě nedbale, což jasně vylučuje prominutí zmeškání lhůty dle ustanovení § 41 odst. 4 s.ř.s. Z uvedených důvodů je tedy zřetelné, že správní orgán nepochybil, když žalobce zmeškání lhůty neprominul a když s jeho odvoláním naložil jako s opožděným. To činí žalobu proti odvolacímu rozhodnutí v územním řízení nedůvodnou a proti ostatním rozhodnutím nepřipustnou. Proto žádal, aby soud žalobu proti rozhodnutí ze dne 15.12.2009 zamítl a pokud jde o rozhodnutí ostatní, odmítl.

Žalobce zareagoval vyjádřením, ve kterém uvedl shodné argumenty pro důvodnost svých námitek jako v podané žalobě.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání, a vzhledem k tomu, že se žádný z účastníků ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním úřadem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 3.4.2009 vydal Úřad městské části Praha 13, odbor stavební, jako stavební úřad územní rozhodnutí, kterým na pozemcích č. parc. 1562/6, 1562/29, 2694/2 a části pozemku č. parc. 1562/30, 2693/1 a 2694/3 v katastrálním území Stodůlky umístil stavbu administrativní budovy GACETA včetně připojení na inženýrské sítě, elektro-kabelu a telefonního kabelu, přeložky dešťové a splaškové kanalizace a napojení na komunikaci, jak je zakresleno v přiložené dokumentaci.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání : Městská část Praha 13, Robert Pavlů, Jiří a Blanka Turčekovi a občanské sdružení: Spolek občanských sdružení jihozápadního města a žalobce. Odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby podal žalobce dne 15.5.2009 a zároveň požádal o prominutí zmeškání úkonu s tím, že odvolání se zaručeným elektronickým podpisem odeslal dne 3.5.2009 na elektronickou podatelnu, aby dne 14.5.2009 zjistil z internetové úřední desky, že Motolský ordovik, občanské sdružení, není v seznamu odvolatelů, a proto dodatečně požádal o zařazení do seznamu. Dne 15.5.2009 dotazem na podatelnu zjistil, že odvolání nebylo zjištěno v seznamu doručených podání na podatelně Úřadu městské části Praha 13. K žádosti o prominutí zmeškání úkonů uvedl, že překážkou byly zřejmě technické důvody, má k dispozici doklad o odeslání, a odmítnutí odvolání z důvodu techniky by znamenalo nepřipustné zkrácení práv účastníka řízení.

Ještě před rozhodnutím o odvolání stavební úřad prověřil tvrzení odvolatele a zjistil, že k doručení prokazatelně nedošlo a s ohledem na procesní ekonomii řízení neprominul zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o umístění stavby nazvané „administrativní budova „GACETA“ usnesením ze dne 29.5.2009, ve kterém Úřad městské části Praha 13 konstatoval, že posledním dnem odvolací lhůty proti územnímu rozhodnutí bylo dne 5.5.2009. Dále uvedl, že podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 496/2004 je datová zpráva považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně provozované podle zvláštního právního předpisu. Pokud odvolání, které mělo být dle žadatele odesláno dne 3.5.2009, nebylo dostupné podatelně Úřadu, nebylo vůbec doručeno. Stavební úřad se rozhodl žádosti o prominutí zmeškání úkonu nevyhovět s tím, že volba způsobu podání je na podateli a pokud žadatel neměl odezvu o doručení zprávy, měl možnost na tuto skutečnost reagovat a podat své odvolání včas, kdy mohl využít i jiné způsoby podání. Stavební úřad dotazem na pracoviště zajišťující elektronickou podatelnu zároveň zjistil, že nebylo potvrzeno, že by provoz byl přerušen, omezen či trpěl jinými závadami v době, kdy mělo být dle žadatele odvolání odesláno. O zamítnutí odvolání tomuto rozhodnutí rozhodl Magistrát dne 14.12.2009.

Rozhodnutím ze dne 15.12.2009 pak žalovaný zamítl jako opožděné odvolání Motolského ordoviku, občanského sdružení a Spolku občanského sdružení jihozápadního města, občanské sdružení. Konstatoval, že odvolání Motolského ordoviku, občanského sdružení bylo doručeno prostřednictvím elektronické pošty na podatelnu Úřadu až dne 15.5.2009.

Součástí správního spisu je také kopie – přehled odeslané pošty žalobce včetně dokladu o elektronickém podpisu dokumentu.

Městský soud v Praze se ještě před tím, než se zabýval žalobou samotnou, musel vypořádat s otázkou, zda obě žalobou napadená rozhodnutí podléhají soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ustanovení § 70 písm. b) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Rozhodnutím ze dne 14.12.2009 nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty pro odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Na základě tohoto závěru žalovaný rozhodl dne 15.12.2009 o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby pro opožděnost. Vzhledem k tomu, že žalovaný vycházel ze zjištění správních orgánů učiněných v rozhodnutí ze dne 14.12.2009, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání odvolací lhůty není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nepodléhá tudíž samostatnému přezkoumání ve správním soudnictví. Toto rozhodnutí lze ale přezkoumat v rámci přezkoumání druhého napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný i prvostupňový správní orgán dospěli k závěru o opožděnosti podaného odvolání.

Rozhodnutí ze dne 14.12.2009 má tedy ve vztahu k řízení o umístění stavby (konečnému rozhodnutí) charakter rozhodnutí o předběžné otázce, je tedy pouze podkladem pro rozhodnutí konečné povahy. V rámci přezkoumání tohoto konečného rozhodnutí, soud zároveň přezkoumá i zákonnost dříve učiněného správního rozhodnutí, o němž se přezkoumávané rozhodnutí opírá.

Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku 31.7.2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49, ve kterém uvedl, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání.

Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí ze dne 14.12.2009, kterým nebylo prominuto zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o umístění stavby je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, a proto soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. a žalobu v části směřující proti tomuto rozhodnutí jako nepřípustnou odmítl.

Následně pak Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15.12.2009 a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpis – dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Základní žalobní námitkou a otázkou, kterou bylo třeba se meritorně ve věci zabývat, je to, zda odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby podal žalobce včas či nikoli.

Podle ustanovení § 83 odst. 1 věta první správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 496/2004 Sb., vyhlášky o elektronických podatelkách (dále jen „vyhláška o elektronických podatelkách“) nestanoví-li tato vyhláška jinak, je přijatá datová zpráva považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně provozované podle zvláštního právního předpisu. Podle odst. 5 věty první se

doručení datové zprávy potvrzuje odesílateli neprodleně zasláním datové zprávy v souladu s ustanovením § 3, pokud je orgán veřejné moci schopen z přijaté datové zprávy zjistit elektronickou adresu odesílatele.

Podle § 40 odst. 1 písm.d) správního řádu pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Podle § 37 odst. 4 správního řádu je možno podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu. Podle odst. 5 ten, kdo činí podání v elektronické podobě podle odstavce 4 věty první, uvede současně poskytovatele certifikačních služeb, který jeho certifikát vydal a vede jeho evidenci, nebo certifikát připojí k podání. Podle odst. 6 se podání činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.

Jak je shora uvedeno v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.

. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.7.2010, č.j. 9 Afs 28/2010 – 79 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že elektronické podatelny jsou pro podání učiněná v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě (e-mailová podání) pouze technickým prostředkem, jehož využitím dochází k přenosu datové zprávy od odesílatele k příjemci (adresátovi). Rozhodující je skutečnost, že zatímco v případě doručování prostřednictvím držitele (zvláštní) poštovní licence či orgánu, který má povinnost odesílané zprávy doručit, odesílatel zprávu předává třetímu subjektu (přepravci), aby ji ten doručil adresátovi (na základě smlouvy uzavřené mezi odesílatelem a přepravcem), elektronické podatelny odesílatel sám přímo využívá. V této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k elektronickým podatelnám (dostupnou na <http://www.nssoud.cz>), a to např. rozsudek ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005 - 67: „Protože se v případě elektronického podání nejedná o podání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě jiné zvláštní licence, ani o případ předání podání orgánu, který má povinnost jej doručit, je lhůta ve smyslu § 40 odst. 4, věty první, s. ř. s. zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu.“; či rozsudek ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68: „Ustanovení § 37 o dst. 2 s . ř. s . je třeba vykládat s přihlédnutím k § 40 odst. 4 s. ř. s. Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek

prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.“

Soud si je vědom toho, že závěry Nejvyššího správního soudu se týkají výkladu zachování lhůty z hlediska ustanovení soudního řádu správního, avšak je přesvědčen o tom, že tento výklad dopadá s ohledem na znění ustanovení § 40 odst. písm.d) správního řádu i na podání doručovaná prostřednictvím elektronické pošty správním orgánům, neboť i ustanovení § 40 odst. 4 s.ř.s podmínky, za kterých je lhůta zachována, když uvádí shodně se správním řádem, že je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 40 odst. 1 písm.b) správního řádu na doručování elektronickou poštou nedopadá. Z toho vyplývá závěr, že pro zachování lhůty v případě podání zasláního elektronickou poštou, tedy odlišně od podání zasláního prostřednictvím držitele poštovní licence, nepostačí předání k přepravě, ale že odesílatel musí v případě pochybností prokázat, že podání správnímu orgánu doručil. Nepostačí tedy tvrzení žalobce, že z jeho počítače zpráva byla odeslána.

Podle ust. § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Pokud tedy žalobce žádal o prominutí zmeškání úkonu, bylo na něm, aby tvrdil a prokázal závažné důvody ve smyslu tohoto ustanovení, a to se nestalo.

Soud se naopak domnívá, že si žalobce počínal nedbale při výkonu svých práv účastníka, což je primárním důvodem, proč lhůtu zmeškal. Posledním dnem odvolací lhůty v této věci byl den 5.5.2009. Žalobce učinil podání údajně 3.5.2009 ve 20.15 hodin. Z ustanovení § 2 odst. 5 vyhlášky č. 496/2004 Sb. vyplývá, že ten kdo učiní podání elektronickou poštou, měl by očekávat zpětné potvrzení doručení zprávy, a to neprodleně. Pokud zprávu žalobce podal ve večerních hodinách, měl by pak očekávat potvrzení doručení nejpozději dalšího dne odpoledne (4.5.2009 bylo pondělí). Pokud by si žalobce jako odvolatel následně lépe střežil svá práva, bylo reálně v jeho možnostech podat odvolání ve lhůtě dle § 83 správního řádu.

Žalovaný tedy dle názoru soudu postupoval správně, pokud žalobci zmeškání lhůty pro podání odvolání neprominul a odvolání zamítl jako opožděné. S ohledem na tento závěr se již soud pro nadbytečnost nezabýval dalšími v žalobě vznesenými věcnými námitkami, směřujícími proti napadenému rozhodnutí ze dne 15.12.2010.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2013

JUDr. Hana Veberová, v .r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: